

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **V. L.**, zast. JUDr. Michalem Špírkem, advokátem, se sídlem Vysoká 92, Rakovník, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2016, č. j. OAM-958/ZA-ZA04-P16-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2018, č. j. 49 Az 13/2016 - 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Michalu Špírkovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl tak, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Krajský soud nejprve k námitce žalobkyně týkající se porušení § 2 odst. 4 správního řádu uvedl, že jelikož tato nebyla nikterak doplněna, nepovažuje ji za řádnou žalobní námitku ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; prostým odkazem na ustanovení zákona, nedoplněným o konkrétní skutkovou či právní argumentaci, žalobkyně neuvedla, z jakých skutkových a právních důvodů považovala napadené rozhodnutí za nezákonné.

[4] K argumentaci žalobkyně, že žalovaný při posuzování možnosti udělení azylu podle § 12 zákona o azylu dostatečně nezjistil skutkový stav ohledně ochoty a schopnosti ukrajinských státních orgánů poskytnout žalobkyni ochranu proti pronásledování členů uskupení Pravý sektor, krajský soud na podkladě zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině z 16. 5. – 15. 8. 2015 uvedl, že nelze potvrdit obavu žalobkyně, že by jí ukrajinskými státními orgány nebyla poskytnuta ochrana. Krajský soud však rovněž zdůraznil, že v případě žalobkyně vůbec nelze hovořit o pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu ani nebyl dán oprávněný důvod k obavám z pronásledování podle § 12 písm. b) téhož zákona. Krajský soud tedy neshledal námitky žalobkyně proti úvaze žalovaného o neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu za důvodné.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že žalovaný při odůvodnění neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu pouze odkázal na své odůvodnění o neudělení azylu podle § 12 písm. a) téhož zákona a nevěnoval se její argumentaci ohledně požadavku členů Pravého sektoru, aby při pohovorech mluvila pouze ukrajinsky; dospěl závěru, že napadené rozhodnutí vyhovuje požadavku na řádné odůvodnění a žalovaný se s uvedenou argumentací neopomněl vypořádat.

[6] Krajský soud neshledal pochybení ani v závěru žalovaného týkajícího se nesplnění podmínek k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Uvedl, že spojení zdravotních potíží žalobkyně se stresem způsobovaným pobytem na území Ukrajiny, je ničím nepodloženým tvrzením žalobkyně, resp. žalobkyní tvrzeným názorem lékaře, který nebyl žádným způsobem doložen ani odůvodněn.

[7] Krajský soud se neztotožnil ani s žalobní argumentací zpochybňující závěr žalovaného, že v případě žalobkyně nebyly dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Dovodil, že jednání příslušníků strany Pravý sektor nelze v případě žalobkyně považovat za pronásledování i že žalobkyni nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu.

[8] Nakonec krajský soud vysvětlil, že neshledal důvod k provedení důkazů navržených žalobkyní, neboť aktivity extremistické strany Pravý sektor na Ukrajině dostatečně dokumentují informace o zemi původu, které jsou součástí správního spisu.

III.

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní proti rozsudku krajského soudu brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] K přijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s. stěžovatelka uvádí, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje její vlastní zájmy, neboť se týká vymezení pojmu pronásledování za situace, kdy k pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a zastávání politických názorů dochází nestátním subjektem ve státě, v němž není státní moc schopna a ochotna poskytnout ochranu občanovi, který zastává politické

pokračování

názory a je členem bývalé politické strany Strany regionů a politické strany UKROP, se kterými státní moc nesouhlasí a nachází se s nimi v opozičním boji.

[11] Stěžovatelka má za to, že žalovaný ani krajský soud řádně nezjišťovali okolnosti o postavení státní moci ve vztahu k bývalým členům Strany regionů a prorusky smýšlejícímu obyvatelstvu ani ve vztahu k členům pravicově zaměřené politické strany UKROP. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že není důvod se domnívat, že by jí státní orgány Ukrajiny obecně nebyly schopny, resp. ochotny, ochránit.

[12] Stěžovatelka rovněž krajskému soudu vytýká, že náležitě neodůvodnil napadený rozsudek, čímž nerespektoval soudní judikaturu týkající se náležitostí odůvodnění rozhodnutí i judikaturu týkající se zjišťování skutkového stavu relevantního pro posuzování žádostí o azyl. Stěžovatelka k tomu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č. j. 4 Azs 264/2005 – 68, z něhož cituje, že zásada materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost tvrzení žadatele o azyl, a vyvozuje z něj, že v případě, kdy ve správním řízení uváděla skutečnosti podřaditelné pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, je na správním orgánu, resp. v právě posuzovaném případě na soudu, aby vyvrátil pravdivost jejích tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelčina tvrzení, anebo alespoň s takovou měrou pravděpodobnosti, která nevyvolá zásadní pochybnosti o správnosti úsudku.

[13] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti opětovně namítá, že je přesvědčená o svém právu na udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Za nesprávný a nedostatečně odůvodněný považuje závěr krajského soudu, že nelze potvrdit její obavu z toho, že by jí státními orgány Ukrajiny nebyla poskytnuta pomoc proti tvrzenému pronásledování. Podle stěžovatelky žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci ohledně toho, zda jsou ukrajinské státní orgány ochotny a schopny jí poskytnout ochranu proti pronásledování příslušníky Pravého sektoru, a zatížil tím napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, přičemž krajský soud se v napadeném rozsudku snaží tyto vady zhojit a doplnit odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale zakládá své závěry pouze na zprávě Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině z května až srpna 2015. Stěžovatelka tedy žalovanému i krajskému soudu vytýká, že si neopatřili žádné konkrétní podklady pro své závěry, zda je jí, jako čence protistátních a státem potlačovaných politických stran a hnutí, státní moc na Ukrajině schopna a ochotna poskytnout pomoc; opatřené zprávy se netýkají posuzovaného problému stěžovatelky, jako členky strany UKROP a jejího pronásledování ultrapravicovou stranou Pravý sektor pro zastávání proruského smýšlení.

[14] Stěžovatelka se v kasační stížnosti rovněž vymezila proti závěru žalovaného a krajského soudu, že popsání incidenty směřované proti ní, nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, ani v jejím případě není dán oprávněný důvod k obavám z pronásledování. Stěžovatelka má za to, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou týkající se posouzení závažnosti a intenzity útoků ze strany členů Pravého

sektoru. Je přesvědčená, že jí uváděné incidenty lze považovat za psychický nátlak, který závažně porušuje lidská práva, neboť ovlivňuje její rozhodování a jinak svobodnou vůli.

IV.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že v zemi původu vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována, ani že by jí v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Stěžovatelkou popsané incidenty, kterým byla podle jejího tvrzení vystavena kvůli svému členství ve stranách Strana regionů a UKROP, nelze co do intenzity a míry označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, které by závažným způsobem porušilo základní lidská práva stěžovatelky a bylo by tak důvodem k udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Stěžovatelka se nadto neobrátila s žádostí o pomoc na ukrajinské státní orgány, tedy nevyužila všechny možnosti, které jí právní systém její vlasti k ochraně jejích práv a zájmů poskytuje; a to přes to, že sama uvedla, že v zemi původu nikdy neměla problémy se státními orgány, policií nebo soudy. Nelze proto podle žalovaného dospět k závěru, že by ukrajinské státní orgány neposkytly stěžovatelce v její situaci náležitou ochranu.

[16] Žalovaný rovněž poukázal na to, že při pohovoru dne 5. 1. 2016 stěžovatelka uvedla, že měla dva důvody k odjezdu z vlasti, přičemž prvním byly výhrůžky ze strany Právěho sektoru a druhým snaha zbavit se zdravotních problémů. Při též pohovoru však stěžovatelka rovněž uvedla, že do České republiky odjela odpočívat do Mariánských Lázní a nejela sem s úmyslem požádat o azyl. Tyto skutečnosti podle žalovaného snižují hodnověrnost prohlášení stěžovatelky a ukazují na zjevné snahy stěžovatelky na legalizaci jejího pobytu z důvodu podstupování léčby v České republice.

[17] Žalovaný také uvedl, že při posouzení stěžovatelčiny žádosti o mezinárodní ochranu vycházel především z výpovědi stěžovatelky, jí doložených informací (lékařských zpráv) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, přičemž se se všemi zjištěnými skutečnostmi dostatečným způsobem zabýval a řádně odůvodnil, proč tyto nepředstavují důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[18] Nejvyšší správní soud se v první řadě musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, neboť jde v pořadí již o druhou kasační stížnost v dané věci a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná „[...]proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem“. Opakovaná kasační stížnost je přípustná pouze tehdy, „[...]-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“ a v případech, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, anebo nepřezkoumatelnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165).

pokračování

[19] V projednávaném případě kasační soud k první kasační stížnosti stěžovatelky zrušil rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 Azs 105/2017 – 81, rozsudek krajského soudu ze dne 31. 3. 2017, č. j. 49 Az 13/2006 – 40, pro nepřezkoumatelnost. Jedná se tudíž o jednu z výše uvedených výjimek z nepřipustnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Druhá stěžovatelčina kasační stížnost směřující proti napadenému rozsudku, který krajský soud vydal poté, co byl jeho původní rozsudek č. j. 49 Az 13/2006 – 40 zrušen, je tudíž přípustná.

[20] Nejvyšší správní soud rovněž předepisuje, že jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[21] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského, soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský, resp. městský, soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský, resp. městský, soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[22] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky ve smyslu těchto judikaturních závěrů však Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil.

[23] Stěžovatelka zdůvodnila přijatelnost kasační stížnosti především tím, že se týká vymezení pojmu pronásledování za situace, kdy k pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a zastávání politických názorů dochází nestátním subjektem ve státě (politickým uskupením Právý sektor), v němž není státní moc schopna a ochotna poskytnout ochranu občanovi, který zastává politické názory a je členem bývalé politické strany Strany regionů a politické strany UKROP, se kterými státní moc nesouhlasí a nachází se s nimi v opozičním boji. Právě uvedeným stěžovatelka zřejmě poukazuje na to, že tato problematika ještě nebyla řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. lze tuto argumentaci podřadit pod první typový případ přijatelné kasační stížnosti ve smyslu výše citované judikatury.

[24] Nejvyšší správní soud se však již v řadě svých rozhodnutí zabýval obavami žadatelů o mezinárodní ochranu z násilného jednání ze strany uskupení Právý sektor (srov. např. rozsudky ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 404/2017 – 47, nebo usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015 – 36, ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 169/2017 – 25 či ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 297/2017 – 22).

[25] Např. v rozsudku č. j. 6 Azs 151/2015 – 36 se kasační soud zabýval povahou uskupení Právý sektor, zejména s ohledem na potírání nezákonné činnosti hnutí ze strany státního aparátu. Dospěl přitom k závěru, že Právý sektor je soukromou osobou (nestátním subjektem), v otázce obrany před ním lze vyhledat pomoc u policejních složek a u prokuratury, případně u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Dále uvedl, že ukrajinská státní moc protiprávní jednání Právého sektoru nepodporuje. Jak soud v tehdy projednávaném případě uzavřel, ukrajinské státní orgány naopak aktivně potírají nezákonnou činnost tohoto hnutí. V rozsudku č. j. 5 Azs 158/2015 – 24 Nejvyšší správní soud vyslovil, že bombové útoky v Mukačevu a Lvově z července 2015, za které je Právý sektor odpovědný, byly ojedinělým incidentem kriminální povahy mezi radikálními stoupenci organizace a vládními úřady. Státní orgány aktivně potírají extremistické projevy tohoto ultrapravicového radikálního hnutí a nelze se proto ztotožnit s tím, že by se proti výhrůžkám z jeho strany nedalo domoci ochrany u ukrajinských státních orgánů. Z okolností projednávaného případu přitom nevyplývá, že by situace v době rozhodování žalovaného byla odlišná (napadené rozhodnutí bylo vydáno 22. 2. 2016).

[26] K další stěžovatelčině argumentaci Nejvyšší správní soud uvádí, že kasační námitky směřují výlučně k právnímu posouzení udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že původci pronásledování ve věcech žádostí o mezinárodní ochranu mohou být za určitých podmínek i soukromé osoby a že žadatel o udělení mezinárodní ochrany se musí ochrany svých práv domáhat v první řadě u státních orgánů v zemi svého původu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57). Této povinnosti je však zbaven v situacích, kdy stát není schopen zajistit svým občanům před takovým jednáním soukromých osob ochranu, typicky v situacích, kdy státní systém ochrany selhává.

[27] Konkrétně k možnosti domoci se ochrany u příslušných orgánů na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, v němž uvedl, že „[p]okud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Pokud to však zjevné není, jako v projednávaném případě, žadatel musí v pohovoru se žalovaným uvést, proč se na poskytovatele ochrany s žádostí neobrátil; břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu tudíž leží na straně stěžovatelky.“ V usnesení ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 Azs 136/2015 – 32, také kasační soud vyslovil, že je „[...]v případě Ukrajiny nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu odůvodňující svou žádost nebezpečím hrozícím ze strany soukromých osob označil důkazy dostatečné k závěru, že právě v jeho případě jsou dány okolnosti, pro něž mu ochrana před zásahy těchto soukromých osob nemůže být nebo v dostatečné míře nebude poskytnuta.“

pokračování

[28] V právě posuzované věci stěžovatelka v průběhu správního řízení i v řízení před krajským soudem konkrétně neoznačila žádný důkaz, který by podporoval její tvrzení, že jí na Ukrajině nebude poskytnuta dostatečná ochrana před údajnými útoky soukromých osob. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 1. 2016 stěžovatelka pouze uvedla, že v zemi původu nekontaktovala státní orgány s žádostí o pomoc před soukromými subjekty, neboť neměla žádné důkazy, které by mohla použít při podání trestního oznámení na policii, a předjímal, že by jí policie zřejmě nepomohla, jelikož je členka strany UKROP (a byla členkou zaniklé Strany regionů), která se vymezuje proti existující státní moci. Za této situace, kdy se stěžovatelka neobrátila na ukrajinské orgány s žádostí o pomoc, ani netvrdila nic, co by svědčilo o tom, že tyto orgány skutečně neposkytují občanům v podobné situaci ochranu jejich práv, tak není možné obavu ze soukromých osob považovat za azylově relevantní důvod ve smyslu zákona o azylu.

[29] V posuzované věci tudíž žalovaný přiléhavě poukázal na skutečnost, že stěžovatelka se nikdy nepokusila o zajištění své bezpečnosti prostřednictvím státních orgánů země svého původu a dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelčinu obavu ze strany soukromých osob nelze považovat za relevantní důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Uvedený závěr přitom žalovaný učinil na podkladě informací, které sama stěžovatelka poskytla při pohovoru dne 5. 1. 2016. Za dané situace považuje Nejvyšší správní soud podklady, které žalovaný pro své rozhodnutí shromáždil, za dostatečné. Krajský soud tedy rovněž nepochybil, pokud uvedeným závěrům žalovaného přisvědčil.

[30] Nejvyšší správní soud pro právě uvedené neshledal důvodnými námitky stěžovatelky týkající se toho, že žalovaný ani krajský soud se podrobně nevěnovali vztahu ukrajinské státní moci a bývalých členů politické strany Strany regionů, členů politické strany UKROP a prorusky smýšlejícího obyvatelstva, a konkrétně, že tím krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[31] Kasační soud nakonec nepřisvědčil ani výtce, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Takové pochybení krajského soudu neshledal, naopak má za to, že se uvedený soud v odůvodnění napadeného rozsudku řádně vypořádal se všemi projednatelnými žalobními body uplatněnými stěžovatelkou.

[32] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura kasačního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva. Napadený rozsudek tedy zjevně netrpí žádným zásadním pochybením, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti.

VI.

[33] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nedovodil, že kasační stížnost podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[34] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[35] Stěžovatelce byl v řízení před krajským soudem ustanoven zástupce z řad advokátů JUDr. Michal Špirk, který zastupuje stěžovatelku i v řízení o kasační stížnosti. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona). Ustanovenému zástupci stěžovatelky Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 3.100 Kč spočívající v poradě s klientem přesahující jednu hodinu dne 23. 11. 2018 (doloženo potvrzením z téhož dne) a v sepisu doplnění kasační stížnosti podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a dále za dvě paušální náhrady hotových výdajů vždy ve výši 300 Kč souvisejícími s těmito úkony podle § 11 odst. 1 písm. c) a d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Odměna a náhrada hotových výdajů se proto zvyšuje o částku této daně ve výši 1.428 Kč (tj. 21 % z částky 6.800 Kč). Ustanovenému zástupci tedy celkem náleží 8.228 Kč a tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu